

tægters vedkommende henvises til byplanlovens § 11, jfr. § 10, stk. 2, og for byggeområdebestemmelser så vel som andre planer og beslutninger med hjemmel i byggelovene til § 2, stk. 4, i byggeloven og § 2, stk. 1, sidste pkt., i Københavns byggelov, hvorefter disse love kun finder anvendelse på bestående bebyggelse, når der er udtrykkelig hjemmel derfor; en sådan hjemmel findes ikke for de omhandlede planer m. v.

I lovforslagets § 31 er denne — ved eksempler beskrevne — betydning af en lokalplans bindende virkning udtrykt ved, at der ikke retligt eller faktisk må etableres forhold i strid med planen. Pligten vil påhvile enhver, offentlige myndigheder så vel som private borgere, og grundejere så vel som andre, der i egenskab af rettighedshavere over fast ejendom har eller kan få rådighedsret over en fast ejendom eller dele af en sådan. Det følger heraf, at eventuelle bestående tilstandsservitutter i realiteten bortfalder, hvis de er i strid med lokalplanen. Også dette svarer til gældende ret, jfr. byplanlovens § 12, stk. 2, jfr. § 10, stk. 2, og byggelovens § 51, stk. 1. Derimod fremgår det modsætningsvis af den foreslåede bestemmelse, at planen i sig selv ikke i øvrigt gør indgreb i bestående forhold.

Andre bestemmelser i den gældende lovgivning giver imidlertid i visse tilfælde kommunalbestyrelserne mulighed for at foranstalte en plan virkeliggjort. Efter byplanlovens § 12 kan kommunalbestyrelsen således ekspropriere til gennemførelse af en byplanvedtægt, og efter byggelovens § 56 (den københavnske byggelovs § 41) kan kommunalbestyrelsen ekspropriere bl. a. til opnåelse af tilfredsstillende bebyggelses- eller vejforhold. En reguleringsplan i henhold til byggelovens § 45 (den københavnske byggelovs § 31) kan efterfølges af en udredningsplan efter byggelovens § 46 (den københavnske byggelovs §§ 32 og 33), hvori der bl. a. kan fastsættes tidspunkter for virkeliggørelsen af reguleringsplanen og gennemføres en indbyrdes økonomisk udligning af de involverede interesser. En lignende handlepligt kan påbydes i en retningsplan i henhold til byggelovens § 25 og i en magelægsplan i henhold til samme lovs § 50. Også byggeservitutter kan indeholde en handlepligt.

På tilsvarende måde indeholder lovforslaget i § 34 en hjemmel for kommunalbestyrelsen til at foretage ekspropriation med henblik på virkeliggørelse af en lokalplan. Ekspropriation efter § 34 kan omfatte ikke blot arealer og bygninger, men også servitutter, der ikke som følge af § 31 er umiddelbart bortfaldet ved lokalplanens bekendtgørelse. Også herved er lovforslaget i overensstemmelse med gældende ret, jfr. navnlig byplanlovens § 12, stk. 2.

Derimod vil de ovennævnte bestemmelser i byggelovene om udredning m. v. bortfalde. Det har ikke været muligt under forberedelsen af nærværende lovforslag at opnå en tilstrækkelig afklaring af problemerne omkring dette udrednings-institut til, at moderniserede og forenklede bestemmelser herom har kunnet indgå i lovforslaget.

Til § 32.

De foreslåede bestemmelser er enslydende med § 28 i det oprindelige lovforslag og svarer i realiteten til den gældende byplanlovs § 14. Bevisbyrden for, at betingelserne i forslagens stk. 2 og 3 er opfyldt, vil fortsat påhvile ejeren.

Kommunernes overtagelsespligt foreslås dog udvidet til også at omfatte arealer, der i en lokalplan eller en fortsat gældende byplanvedtægt er forbeholdt til offentlig vej, herunder vejudvidelse. En arealreservation til vejformål vil dermed få samme retsvirkning som den tilsvarende disposition foretaget med hjemmel i vejlovgivningen, jfr. § 38 i lov om offentlige veje. Den særlige regel om mulighed for erstatning for pålæg af vej- eller byggelinier, der kun findes i den gældende byplanlovs § 15, vil herefter bortfalde.

Det offentlige formål, hvortil en ejendom kan forbeholdes i en lokalplan, kan være såvel kommunalt som amtskommunalt eller statsligt. Kommunernes Landsforening og Københavns kommune har under henvisning hertil henstillet, at det i § 28 fastslås, at kommunen kan overføre sin overtagelsespligt til den pågældende offentlige myndighed, i hvis interesse arealreservationen er sket.

Denne henstilling er ikke fulgt, idet forholdet findes at burde ordnes på samme måde, som det hidtil undertiden er sket i forbindelse med udlæg af arealer til statsligt formål i en byplanvedtægt. Der er da under byplanvedtægternes tilvejebringelse indgået en aftale mellem kommunen og den statslige myndighed, i hvis interesse udlægget ville ske, om at staten havde ret og pligt til at overtage arealerne fra kommunen på de vilkår, hvorpå kommunen havde måttet overtage dem fra de pågældende private ejere. Denne aftale var forinden tiltrådt af folketingets finansudvalg.

En tilsvarende ordning findes mest hensigtsmæssig også for arealreservationer til fordel for amtskommunen.

Amtsrådets og miljøministeriets sædvanlige medvirken ved lokalplaners tilvejebringelse vil således ikke være tilstrækkelig til at hidføre en overtagelsespligt for amtsrådet henholdsvis staten. Der må af hensyn til de økonomiske konsekvenser for amtsrådet eller staten foreligge en særlig aftale, som for de